

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt hos Andreas Seidelin, 1810
Fysiske størrelse | Physical extent: xxiv, 69 s.

Homer.; ved S. Meisling og F. C. Petersen.

Homers Iliade : Tredie og fierde Sang : En

Prøve af de samtlige homeriske Sange

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Homer's

Iliade

3. 4. Sang

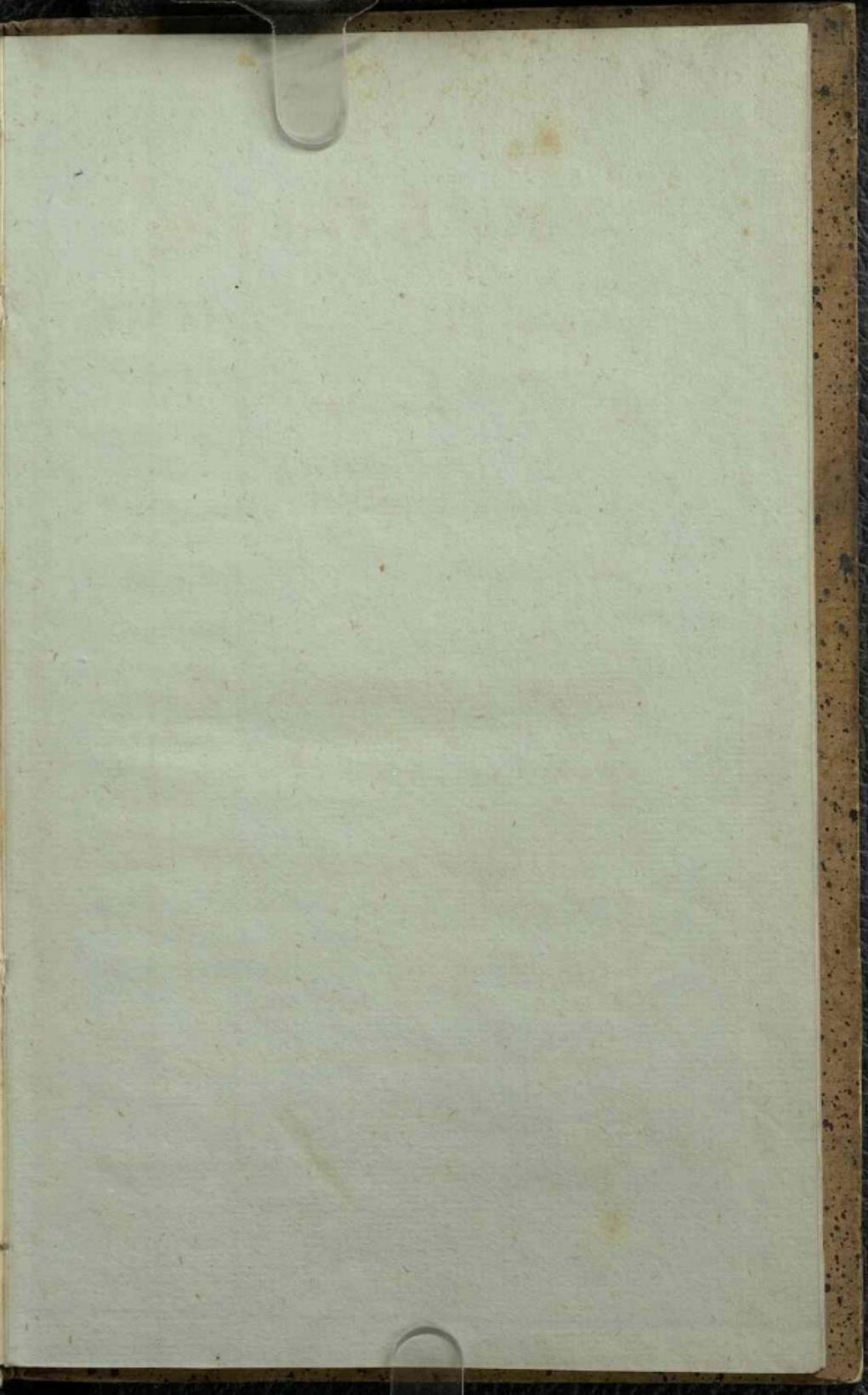
48,- 41.

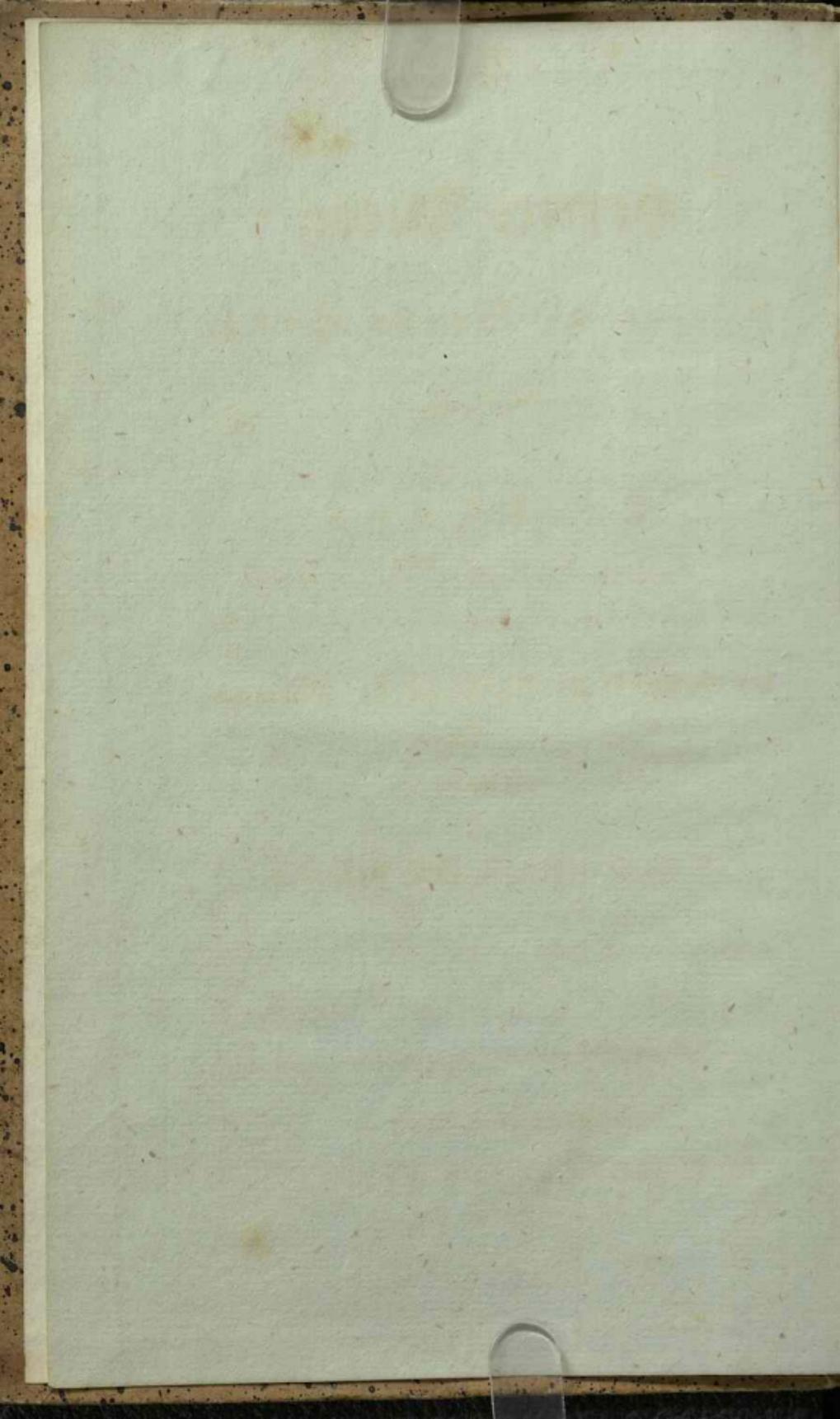
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023199506

Homers Iliade.

Tredie og fierde Sang.

En Presse

af

de samtlige homeriske Sange

ved

Dr. S. Meisling og F. C. Petersen.

København, 1810.

Trykt hos Andreas Seidelin,
Store Kramnilestræde, No. 46.

Acta et Commentaria
in

Acta et Commentaria in

Acta et Commentaria in

Acta et Commentaria in

Acta

Acta et Commentaria in

Det Klassiske Studiums

Under og Beskytter

Dr. Daniel Gotthilf Moldenhawer,

Etateruaad, Medlem af den Kongelige Direktion for Universitetet og de Færde Skoler, Overbibliothekar ved det Kongelige Bibliothek, Ridder af Dannebrog

helliges

dette Forsøg

af

Forfatterne.

De la Guerre Contre les Espagnols

Chapitre de la Guerre

De la Guerre Contre les Espagnols

Guerrero, il est difficile de faire une guerre contre l'Espagne, mais il est facile de faire une guerre contre l'Angleterre. Cependant, il est difficile de faire une guerre contre l'Espagne.

Anglais

des Anglais

14

Chapitre de la Guerre

S n d h o l b.

Side

Fortale af Petersen	2
Iliadens tredie Sang af Meisling	3
Iliadens fierde Sang af Petersen	33

• 9 1 9 4 6 2 2

912

9
2
3

F o r t a l e.

Fortale.

Oversættelses Kunsts høieste Maal er: at frem-
bringe troe, rigtige, og allene under denne Be-
tingelse, sande og skønne Billeder af Landspro-
dukter, strevne i fremmede Sprog; Billeder, der
ligesom i et Speil vise os det oversatte Kunstværk
i dets oprindelige Form, og hele Ejendommelighed.
Kienderen skal nyde det samme, som han nsd i
Originalen, udtrykt paa samme Maade, kun i et
andet Sprog, og med de deraf flydende uundgaaelige,

ei tilfældige, og arbitraire Uligheder. Håberen skal deraf kunne danne sig et Begreb om det oversatte Kunstmærks Natur i dets hele Omfang. Saaledes stræber Oversætteren at gienføde sit Forbillede, og hans Værk kan heel vel sammenlignes med Mälerens, som efterligner et Arbeide af en udmaerket Mester, og hvis Sjels hele Opmærksomhed er henvendt paa, med de samme Farver, at efterligne ei enkelte Træk, ei dette eller hiint Parti, men det Heele med alle dets enkelte Deele, for at opnaae den høist mulige Liighed. Paa samme Maade søger da ogsaa den Oversætter, som kiender Kunstens Væsen og Formaal, i sit eiendommelige Sprogs Organ, tro som et Echo, at gientage, hvad en fremmed Genius, i fremmede Toner, selv fra de sierneste Tider tilraaber ham. Kun under disse Betingelser er det muligt, at hans Værk virkelig kan vorde et Kunstmærk, en sand Oversættelse; og ikke bør det henregnes til den nyere

Tids ringeste Fortienester, at have giort mærkelige
Fremskridt i denne Kunst.

Ovenstaende gælder om Oversættelser af et:
hvert Kunst-, ethvert Genieværk, overhovedet om
ethvert Værk, som fortiner, at man verpaa an-
vender synderlig Flid og Omhue. Det gælder
sornemmelig om Oldtidens Skribentere, og lettelig
indsees det, hvormeget disse Grundsætninger af-
vige fra deres, som ansee det for tilstrækkeligt,
ja vel endog stundom foretrække, at en Oversæt-
telse, selv af Oldtidens Forfattere, fremstiller no-
get omtrent Originalen lignende, i alt Hald dens
Tanker, Forestillinger, med et Ord dens Indhold,
ubekymrede om Formen er den samme eller ikke.
Og dog maa enhver, som känner, og begriber det
klassiske Hebenold, tilstaae: at denne Synspunkt
er vrang, saaledes at betragte hine Monsternes
Form, som noget Uilfeeldigt, Uvesentligt, da
vertimod Formen paa det næste er sammensmeltet

med det indre Væsen, og aldrig bør tabes af
Sigte af den, som klart og tydeligt vil fatte den
klassiske Oldtids Skrifter i deres Eiendommelighed,
hvilken ei fremlýser enten af det Indre eller Ydre
særskilt, men kun af begges Enhed; ligesom der
til Ideen om et organiskt Heelt udfordres en klar
og levende Anskuelse ei blot af Sjæl eller Legeme
enkelt, men af begge i deres fuldendte Enhed.

Hvad der nu gielder om hine Forfattere i Al-
mindelighed, gielder vistnok tillige i den strængeste
Betydning om de homeriske Sange. Overalt,
hvor Videnskaber og Kunster blomstrede, vare disse
Digte bestandig en vigtig Gienstand for Videns-
kabsdyrkernes, Kunstneres og Kunstelskernes Be-
undring og Undersøgelser; men først den senere
Tid lykkedes det, at udbrede et klarere Lys over
disse forhen dunkle Gienstande. Mange have for-
søgt at oversætte Homer i de nyere Sprog; og
saa interessant det end kunde være at følge denne

Kunst igienem sine forskellige Udviklingsgrader, saa kunne dog flere, f. Ex. Popes og Daciens travesterende Paraphraser nu til Tids ikke tildrage sig vor synderlige Opmærksomhed. I Tydskland udkom allerede 1538 en Oversættelse af Odysseen, hvis Forfatter var en Magister Schaidenreisser, med Titlen Minervius, Bueskriver i München *). Siden forsøgte flere at oversætte deels det Hele, deels enkelte Dele, men først efter Midten af forrige Sekulum begyndte flere udmærkede Mænd: Bodmer, Stolberg, Bürger og Voß at bearbeide og benytte det tydste Sprogs Fortræffelighed til Grækernes Esterligning. Bodmer bragde det imidlertid ikke vidt, hans Vandskraft var svækket ved hans høje

*) Paa Titelbladet af denne læses; "Es seynd die allerzierlichsten und lustigsten Bücher des eltiesten Kunstreichen Vatters aller Poeten Homer von der zehnjhrigen Irrfahrt des weltweisen kriechischen Fürsten Ulyssis .. Denne Oversættelse oplevede flere Oplag.

Alderdom, og dette Arbeide kræver mere end blot god Billie. Stolberg, i sin fuldeste Kraft, var heldigere; men fulgte ei strænge og sikke Grund-sætninger, han er i det Hele utro og unsiagtig, og sagte at grieve Landen uden strængt at have Formen for Die. Hvorfor ogsaa Bürger har Ret, naar han siger om Stolberg, at han vel flyver i samme Retning som Homer, men ikke i den samme Bane, og strider ofte ud til flere Sider. Bürger prøvede først at oversætte Homer i Gamber, han troede, at Homer fuldkommen vel kunde oversættes i dette Versemaal; og nøgtebede med Herder tydske Hexametres Mulighed. Men senere forandrede Bürger denne sin Overbeviisning, prøvede at oversætte Homer i Hexametre og indsaae nu sin forrige Vildfarelse. Han holdt sig noiagtig til Originalens Ord; men hvad der især udmaærker hans Oversættelse er Hjertelighed og Simplicitet. Dog forledte maastkee tildeels hin strænge

Tagtagelse af Originalens Ord ham til andre væsentlige Feil imod Formen, som det uharmoniske o: uhomeriske i Versebygningen let vil kunne overbevise enhver om. Dog bør det naturligvis ikke glemmes: at det tydße Sprog, fornemmelig i metriske Henseende, dengang langt fra ikke var saa uddanet, som det senere er blevet, især ved Voßes Bestræbelser; hvem det endelig lykkedes at bekæmpe disse Vanskælheder, og at udarbeide sin Homer, som med rette kan siges at have gjort Epoche ei blot som Oversættelse af Homer, men overhovedet i Oldtidens Studium og Behandling. Paa Dansk fiender jeg foruden Baggesens Oversættelse af Iliadens første, en Deel af anden, og Odysseens to og tyvende Sang, samt en Oversættelse af de trende første Bøger af Iliaden i Alexandrinere, ingen metriske Oversættelser.

Enhver, som vilde studere de forskellige Oversættelser i forskellige Sprog, vilde paa denne his

istoriske Bei let komme til tydelig Erkiendelse af dette Arbeides Vanstelighed. Men denne Erkiendelse frembyder sig nærmere ved Betragtning af Sagens egen Natur. Hvor himmelvæd er Forskelligheden imellem hine Tider og vore! Hvor forskellig det Liv, som aander i hine Sange fra den Xingenes Orden, hvori vi nu til Dags leve! ja, denne Ulighed er saa stor, at den, som ei besidder Landsboielighed nok til at forlade, og glemme, hvad der nærmest bevæger sig om ham, aldeles ikke vil kunne hensemte sig i, og nyde disse Mindesmærker fra en barnlig poetisk Naturperiode. Hans Beundring støtter sig enten blot paa Autotitet, eller han maae tilstaae: at den Nydelse, hvorom han hører, er ham fremmed og ubekjendt. Det Naturlige var dengang poetisk, og det Poetiske naturligt; Mytherne, og den heroiske Tidsalders Bedrifter udtalte sig i yppig Rigdom, og Overflodighed giennem de gudbegeistrede Barder.

Ofte see vi i vores Dage Digteren i indvortes
 Strid med sit Værk, at kæmpe med Stoffet, for
 at danne det til et harmoniskt Heelt; — ikke saa i
 Homeridernes Dage! Da kendtes ingen Strid
 imellem Stof (Materie) og Formen; af den indre
 Enhed udstrømmede Digternes Sange i riig Mang-
 foldighed, som Kildevældet reent og ublandet af
 Jordens Skiod, endstøndt vel mange Aarer,
 skjulte for vort Blik, have samlet sig til dette ene
 Udspring. At dette ei sigter til at ned sætte Nu-
 tidens Digte er klart, sligt vilde være en Daar-
 lighed. Geniet ytrer sig til enhver Tid lige høit,
 ædelt og stort, stjsøndt i de forskelligste Farver og
 Forhold; og om disse er det jeg her taler. For
 dem, som have dannet sig et klart Begreb om hin
 episke Tidsalder, og de Mindesmærker af den,
 som igennem Tidernes Løb ere bevarede, behøver
 jeg ei at anmærke, hvor forskellig den episke Gen-
 hed er fra den dramatiske; ikke heller behøver

jeg for saabanne at giøre opmærksom paa, af hvor
mange episke Bestanddele disse Sange bestaae,
af hvilke ofte selv de mindste Dele udgjøre særegne
fuldstændige Epopæer og Episoder af Epopæer;
eller hvor klart det er, at disse Sange ei kunne
være een Mands Kunstubarbeidede Wærk. — Jeg
har ovenfor bemærket, at denne Tidernes Ulighed
giør det vanskeligt for mange at hensætte sig i
hun Tidsalders Aand; men hvor meget vanskeligere
maae det da ikke være, igien uforfalsket at
fremstille og giensøde, hvad man af dem har mod-
taget og nydt! — Endnu staaer tilbage at omtale
en anden Vanseklighed, som oprinder af Sprø-
genes Forskiellighed. Hvad der dengang udtalte
sig i et riigt, bøieligt, og som i en mild Strom
henslydende Element, skal nu tolkes i Sprog,
som, langt ud over deres poetiske Barndom, ere
uibannede, og omdannede under saa ulige Om-
stændigheder, Sæder og Skifte. Denne Vanse-

lighed kan kun hāves Kunſt, og kun ved denne
funne vi gienvinde det Naturliges tabte Paradiis.
Oversættelseskunſten er en ſtedſe fremſtridende Kunſt-
udvikling, en Opgave, ſom vel ingen nogensinde
fuldkommen vil kunne loſe, og den enes Arbeide
bestaaer ſaaledes heel vel ved Siden af den andens.
Enhver ſom føler Kald bertil, fremlægge da ſin
Skic̄rv paa Kunſtens Alter, og man erindre ſig
hvad Hesiodos ſiger i Εργα και Ἡμέραι, 361 = 362.

”Dersom en lidet Deel du foie vil til en lidet,
og det hyppigt du gør, da snart noget ſtort ſkal
bet vorde.“

Saa betydelige diſſe Vanſkeligheder nu end
monne være, ſaa hør dog intet andet Formaal
erkiendes, og miſlykkes endog Arbeidet for den,
ſom ſtræber efter dette Maal, da er det dog alli-
gevel i ſig ſelv intereſſant og ſelvbelsønnende, ſom
et høiſt gavnligt Middel til egen Udbannelse.

De derimob, som ei have dette Maal for Vie,
 kunne ei følge nogen sikker Regel, men drages
 snart hid, snart dit, og ville de ovenkisbet rette
 sig efter Nutidens Begreber, nödes de naturlig-
 viis til, enten ganske, eller dog for en stor Deel
 at tage Oldtiden af Sigte. De frembringe maaſſee
 noget som ligner Oldtiden, men ei det bestemte
 individuelle Værk, paa hvis noiagtige Esterlig-
 ning deres hele Flid og Omhue burde være hen-
 vendt. —

Hvad de Friheder angaaer, som en Oversæt-
 ter uden at overtræde disse Grundprincipier, kan
 tillade sig, maae det være nok her i Forbigaaende
 at bemærke, at man undertiden ved Oppoffrelse af
 en eller anden mindre væsentlig Ting, og ved
 tilsyneladende Utroskab kan bevare mere Væ-
 sentligt og opnaae større Sandhed. Saaledes for
 Exempel, naar Nødvendigheden byder, at bruge
 et i Tidens Aand eensbetydende Ord eller Navn

istedetfor et andet; naar det kun skeer ester modent Overlæg, ei ubesindigen og uden Grund.

Høiligen maae Homers Oversætter vogte sig for at ville udpynte, forslionne og forherlige sin Original; hvilken vrang Bestræbelse vel kan være et Middel til at giøre Arbeidet lettere, ja vel endog behageligere i mange's Dine, men som uunbgaaeligen misleder Oversætteren, og forringer hans Arbeides virkelige Værd. Det være mig blot tilladt at nævne et Misgreb, som denne Behandlingsmaade lettelig forleder til, nemlig: at virgilisere Homer, hvilket ingenlunde kan skee uden ved at oposstre dennes Naturenfold for hiins kunstige rhetoriske Pyntelighed. Besynderligt nok er det, at mange ansee sleg Udpynning som noget saare fortiensligt; de mene endog, at det er vanskeligere saaledes at omforme og modernisere

de homeriske Sange, end at bevare deres barnlige naive Natursimplicitet uforvandstet, uden fremmede Tilsætninger; da tvertimod sfig Forstisnellses Lyst ufeilbarligen vidner, deels at Oversætteren ei klart nok har fattet de homeriske Digtets Eiendommelighed, og deels røber Mangel paa Evne. Med Sikkerhed lader sig da antage at denne Forstisnellses Lyst er større, jo mere vildfarende Begreberne og jo svagere Evnerne ere.

Ligeledes bør man vogte sig for at misledes af den vildfarende Mening af et Udtryk i Homer staar istedetfor et andet, og at der forekommer uegentlige Udtryk og hyppige Græcismer, som bør omstyrkes. Wel er det sandt at saadant fandt Sted i den senere Tid, da man beholdt den tidligste Oldtids Udtryk, oftest i asledede og uegentlige Betydninger; men uden al Twivl forstod man

dem i den homeriske Tidsalder i den oprindelige og
egentlige Betydning; de varer characteristiske Eien-
dommeligheder, hvilke en Oversætter overalt, hvor
det er muligt, bør beholde. Saadanne ere for
Exempel *εὐχεταὶ εἴναι* — *βούτις ποτίσις Ήν* — Ud-
sæktivet *φίλος*, som *φίλοι ἔταιροι* — *οἱ αμφὶς ο. α. f.*

Det helleniske Sprogs Rigdom paa Partikler er saa stor, at intet nyere Sprog kan
modtage og udtrykke den; men maastee giver net-
op denne Omstændighed hist og her Oversætteren
Ret til en friere Brug af disse, endog hvor de
ei monne findes i Originalen, naar han derved
kan giøre sin Oversættelse i Grunden troere og
sandere, end det ved Fornægtelsen af denne Frihed
vilde være muligt.

I Dersættelsen at beholde de spondæiske
Vers — saadanne, hvor semte God er en Spondæ

istedetfor en Dækyl — er rigtig nok deels vanligt undertiden, og deels vilde det vel endog stundom være muligt at opnaae større Velklang i Verset, ved Tilsidesættelsen af denne Regel; dog have vi troet saa vidt muligt heri at burde være Originalen troe, endstisndt vi vel vide at Vossi har paalagt sig denne Evang, men bruger spondæiske Vers efter egen Bequemmelighed uden Hensyn til om de forekomme i Originalen eller ikke.

Det er nødvendigt at den Oversætter, som folger de her fremsatte Regler undertiden maae bruge uvante, vel stundom noget dunkle, og især i Begyndelsen stødende Konstruktioner og Bendinger. Det er Pligt heri at vogte sig for Vilbsarelser og Misgreb; endstisndt vel neppe alt, som ved flygtigt Øje kast synes saaledes, virkelig fortiner Navn deras. Ingenlunde bør vi mod sætte os

Udviklingen af denne vort Sprogs Bøjelighed, da det langt mere end mange andre Sprog i forskellige Retninger kan modtage en harmonisk Uddannelse. Snarere bør vi prise os lykkelige, at vort Modersmaal ei er affisælet ved slavisk indstrækende Regler og Bedtagter, som hindrer og vanskeliggør enhver Landens frie og ædlere Uttring.

Disse ere de Grundsetninger, som vi troe at enhver Oversætter af Homer stadigen bør have for Sie; vi have anset det for nødvendigt forteligen at meddele vore Læsere dem; da det ved ethvert Arbeide af denne Art er vigtigt at kiende de Regler, Forfatterne have fulgt, og da vi ei med Grund kunne antage dem at være almindeligt beskiendte og vedtagne. At bidrage, hvad der staer i vor Magt til engang at berige vort Fædrenelands Litteratur med en dansk Homer, har alt længe

været et af vores færeste Ønsker. Vi have valgt
 Gliadens tredie og fjerde Sang, fordi vi troede det
 passende til denne Prøve at vælge tvende i Origi-
 nalens Versmaal endnu ikke oversatte Sange; i
 øvrigt er Valget aldeles tilfældigt. Vi selv be-
 tragte dette Arbeide, som et Studium til en
 Oversættelse af Homer, og saaledes ønske vi da
 ogsaa, at det måtte modtages og bedømmes af
 andre.

Homers tredie Rahpsodie.

Men da ve ordnede stod nu rundt om Drot-
terne alle,
Ginge de Troer frem med Larmen og Raab, som
Fugle;
Net som fra Tranernes Flok gienlyder et Skrig ubi
Luften,
Hvilke, naar bort de fra Vinteren flye og uen-
deligt Regnskyl,
5. Flyve med larmende Skrig hen over Øceans
Strømme,
Mod de pygmæiske Mænd medbringende Myrden
og Dødsbud,
Maar i den dæmrende Luft de føre den truende
Feide.
Hinc drog tauze frem, Achajerne, aandende
Kamplyst,
Alle heel lysne i Hu, hinanden i Strid at
hielpe.

10. Som naar om Biergenes Top Sydvinben
udbreder en Taage,
Ikke for Hyrderne Kier, men for Tyvne bedre
end Natten,
Og man kan vine saa langt, som en Steen man
mægter at kaste ;
Saadan fra Fodderne op Sandstøvet sig hæved'
som Uveit
Mebens de gik, og i Hast hædroge de heelt over
Sletten.
15. Men da de nu tæt nærmede sig, og drog
mod hinanden,
Gik blandt Kroerne frem den gudlige Helt Alex-
andros ;
Parberens Skind han om Ryggen baer, og den
krummede Bue,
Samt sit Glavind; dertil to Spyd vel hvæssed'
med Kobber
Svæng han og fordred' til Kamp Achaiernes samt-
lige Bedste,
20. Modsat i Kamp at mødes med ham udi skækkeligt
Sverdslag.
Men da han mørkede ham, den stridlicere
Helt Menelaos,
Fremmest at vandre foran i Skaren med vældige
Fremstridt ;
Ret som en Leve er glad, naar han træffer en
Krop som er vældig,
Bindende enten en Hiort med Takker hvad ellers en
Vildgeed

25. Naat han er hungrig; thi gridst han æder, om
ogsaa omkring ham
Fører den hurtige Hund, og de blomstrende Unger-
Swende;
- Saa Menelaos blev glad, da den gudlige Helt
Alexandros
Han med sit Dje saae; nu vented' han Hævn paa
sin Voldsmænd.
- Hurtig da ned scaa sin Vogn ubi Rustning sprang
han til Jorden.
30. Men da han mærkede ham, den gudlige Helt
Alexandros
Visende sig blandt de første, af Skræk hans Hierte
blev truffet,
Og ubi Vennernes Hært foer han ind, undvigende
Døden.
Net som naat en, der en Slange saae, sig vendte
og flygted'
Dybt ubi Biergenes Krat, og en Skælven indfoer
i hans Lemmer,
35. Atter han vendte sin Hod, og en Bleeghed dækked'
hans Kinder;
Saa gik han atter ind, iblandt Skarer af stridbare
Troer,
Skrækket af Atreus Son, den gudlige Helt
Alexandros.
Hector som vinede ham, saa skældte med haas-
nende Tale:
Uple; af herlig Gestalt; Qvindgale! du onde
Gorfører!

40. Gid du var aldrig født, eller og var død uden
Kone!

Eligt jeg mig ønskede før; og saadant vel ogsaa
var bedre,

End saaledes at vorde til Spot, og forhaanes af
andre.

Sikkert udtryde i jublende Haan haarfagre
Achajer,

Menende du i Strid er bedst, fordi du er
herlig

45. Af Gestalt; dog er i dit Sind ei Kraft eller
Styrke.

Mægted' vel du en sli g, paa Havet henvan-
drende Skibe

Seglende hen over Bolgen, dig vælgende herlige
Roersfolk,

Blandet med fremmede Mænd, at rane en ynde-
rig Qvinde

Ud fra det apiske Land, en Brud for krigerske
Helte!

50. Du! for din Fader en Sorg, for vor Bye og hele
vort Folkstag;

For vore Fiender en Fryd; for dig selv foragtelig
Wangiir!

Hvorfor vented' du ei paa den stridkære Helle
Menelaos?

Kiende du skulde fra hvem du har ranet den bloma-
strende Kone!

Da hjalp dig Eitharen ei; med samt Aphrodites
Foræring,

55. Ikke dit Haar, din Gestalt; naar du først dig
 vælted' i Stovet.
60. Gene for vængstlige re de Troer; thi ellers alt
 lange
 Var du i Steenkiortel klædt, for alt det ondt du
 har udført. —
 Ham giensvarede saa den gudlige Helt Alexan-
 dros:
 Hector! med fuldelig Skæl du jo dabled' mig, ei
 uden Aarsag;
60. Altid dit Hjerte er stærkt, som Øren, kan aldrig
 betvinges,
 Som gaaer igjenem Veed, ud i Værkmandens
 Haand, der med Snille
 Hugger til Skibene Æree, og forøger Arbeiderens
 Styrke;
 Saa er der og i dit Bryst et ubetvingeligt
 Hjerte.
 Ei Aphrodite, hijn gyldnes, den hulde Foræring
 du dable!
65. Thi man forkaste ei bor de Guders hoitørende
 Gaver,
 Som de forlene os selv, friraadig sig ingen er-
 hverver. —
 Vil du nu derfor, at jeg skal i Kamp fremtræde,
 og stride,
 Stands da det øvrige Folk; de Troer og alle
 Achajer;
 Derpaa i Krebsen du mig og den stridkære Helt
 Menelaos

70. Sætte for Helena selv og det samtlige Gods ubi
Kampen.

71. Hvilken af os kan forstaffe sig Seier og vorde
den bedste,

72. Tage alt Godset til sig, samt Kvinden, at fere til
Hjemmet.

73. Ja, naar der først er Veneskab og tro Samdræg-
tighed sluttet,

74. Skal ubi Troja boe, det frugtbare; hine skal
segle

Argos 75. Til hestnærende Troja, Achaja med heilige Qvin-
der. —

76. Sligt var hans Ord, men Hector blev glad,
da han hørte hans Tale.

77. Gik saa imellem dem frem, og standsed' de troisste
Skærer,

78. Gribende midt om sit Spyd; da flur de standsede
alle.

79. Ham dog angrebe endnu med Spyd de haarfagre
Achajer,

80. Sigtende alle med Piile paa ham, og kasted med
Stene.

81. Hoit da oplofted' sin Ross de Heltes Drot Aga-
memnon:

82. "Standser, argiviske Mænd! ei kaster achajiske
Helte!

83. "Thi han jo ønsker at sige et Ord, Hielmrysteren
Hector .. —

84. Sligt var hans Ord; men hine holdt op med
Kampen og bleve

85. Hurtigen tauſe, men Hector døm ſaa tiltalebe
begge:

"Hører af mig, Trojaner og velbekkente
Achajer!

Alephandros Ord, over hvem vor Twistighed op-
ſtod.

Alle de andre Troer han byder og alle
Achajer,

Her beres ſkjonne Baaben at lægge paa frugtbare
Marke;

90. Mens ubi Kredſen han ſelv med den stridkære
Helt Menelaos

Ene om Helena vil og de faintlige Rigdomme
kæmpe.

Hvilken af dem kan forſkaffe ſig Seier, og vorde
den bedste

Tage alt Godset med sig, for, med Kvinden at
føre til Hjemmet,

Mebdens vi andre vil Venſkab og tro Samdrøgtig,
hed Slutte.

95. Sligt var hans Ord; men alle med eet for-
bleve i Taushed;

Dog begyndte tilſidſt hiin Helt ubi Kamp Mene-
laos:

Hører nu og paa mig; thi især Bedrovelle
trænger

Ind i mit Sind; dog nu, jeg troer, ſom Ven-
ner adſkilles

Argos' og Troja's Folk; Æ! ſom først udſtobe
ſaa meget,

100. For min Venighed og Ullerandros' onde Gedrifter.

Hvilken af begge to Dødslod og Skæbnen bestemtes,

Lad ham døe; men I andre i Fred adskiller Jer hurtigt.

Bringer nu Lam; det ene af hvid, det andet af sort Lød

Til Helios og Ge; til Zeus vi vil bringe et andet.

105. Bringer og Priamos hid, den stærke, at slutte vort Forbund

Selv; da af alle hans Born er hver bundbrudden og utro,

At vi ved Troldshed ei Zeus' sluttede Forbund frænke.

Altid hos yngere Mænd deres Sind afverpler ustadigt;

Men er en Olding med, han Fortids Sager og Fremtids

110. Noie beser; for at bedst det i alt kan vorde dem begge.

Saa var hans Ord; da frydede sig Achajer og Troer,

Haabende nu at fries for de sorgmedbringende Kampe.

Hestene stilled' de op udi Rader, og stege fra Vognen,

Hørte sig Vaabnene af, og lagde dem hos sig paa Jordens;

115. Tæt ved hinanden dog; thi kun snit var Mars
ken imellem.

Hector derefter til Byen udsendte nu tvende
Herolder,

Hurtigen hen for at hente ham Lam, samt Priam-
mos kalbe.

Dgsaa Dalthybios sendte hin mægtige Drot
Agamemnon

Ned til det rummende Skib at gaae; og besoel
ham at hente

129. Herhid et Lam; og han lod hin mægtige Drot
Agamemnon.

Iris til Helena kom, den hvidarmed' Qvinde,
som Budskab,

S hendes Grænkes Gestalt, som var gift med
Antenoriden,

(Hvilken Antenor besad, hin mægtige Drot
Helicaon)

Thi iblandt Priamos' Døtre Laodike var yndigst
i Skabning,

125. Hende i Hjemmet hun fandt, hvor hun Væven,
den mægtige, flynged,

Dobbelt og funklende skont; hvori talriga Kampe
hun virked'

Mellem hestvingende Troer og de kobberiklædte
Achajer,

Som de for hendes Skyld udstod' under Krigs-
gudens Hænder.

Da hun ved hende stod, saa begyndte ræsøddede
Iris:

130. Nærm dig mit elskede Barn; for de gudlige Værker at skue

Af de hestværingende Kroer, og de kobberiske Achajer,

Hvilke hinanden tilforn paaførte kun sorgende Stride

Hisset paa Slætten, og onsked' i Sind fun dræbende Kampe;

Tause nu sidde de der, nu er' deres Krige til Ende,

135. Styttende sig paa Skjold, mens de mægtige Spyd staae i Jordens;

Thi Aleksandros selv og den stridkære Helt Menelaos

Wil med de lange Spyd om dig fremtræde i Etekamp;

Dg hvo der vinder Seier, hans elskede Kone du faldes.

Guden, saa talende, gisod hende sabelig Længsel i Hjertet

140. Efter den første Mand, hendes Bye, samt hendes Forældre;

Derfor hun hyllede sig vel til med det skinnende Linned,

Gik saa af Kammeret ud, mens de venlige Xaazær nedrusled'.

Ei var hun ene; thi hende ledsged' af Xærnerne tvende,

Nithra, Pitheos' Datter, og Glymene, mægtig af Dine.

145. Strax berpaa nærmeb de sig bidhen hvor den scaiske
Port laae.

Alle omkring Priamos, samt Panchoos, dertil
Thymoites

Lampos og Klytion med; Hiketáon, huun Krigs-
gudens Pode,

Ucalegón og med ham Anténor, forstandige
begge

Sadde her, aldrende Mænd, omkring ved de
scaiske Porte;

150. Ved deres Alder de vare fra Kriegen befried', men
i Tale

Vare de vakkre endnu, Græshopperne liig, som i
Skoven

Sidde paa Træernes Grene, og tone med livelig
Stemme.

Saa blandt det troiske Folk de fornemme sadde paa
Taarnet. —

Da be nu Helena saae, som isede hen
imod Taarnet,

155. Sagte med vingebe Orb tiltalte de saadan hine
anden:

Ei maa man undres, at Troer og de velbes-
teente Achajer

Vil for en saadan Qvinde i lang Tid side Be-
kymring;

Thi hun forsøerdeligt ligner de evige Guder i
Asyn.

Men endog saa, ejendt hun yndig er, gis hum
vandre til Skibet

160. At hun for os og Born ei esterlaber Bekymring!

Saadan de talte; men Priamos strax bid
Helena kaldte:

Herhid du komme til mig, min elstede Datter,
og sæt dig,

At du kan see din forrige Mand, dine Grænder
og Venner.

Ikke er du mig skyldig; thi fligt er kun Gudernes Brode,

165. Som have paasendt mig en sorgelig Krig med
Achajer;)

At du mig denne Helt, med det mægtige Legem,
kan nævne,

Hvem den Achajer er, hin Kæmper den mægtige,
store.

Vist nok der andre er, som ved Hovedet,
høiere ere,

Dog en saa fager Mand jeg end aldrig har seet
med Diet,

170. Saalaa saa mandig skion; ret en kongelig Hærster
han ligner.

Helena svarede ham med sit Ord, den gudlige Qvinde;

Saare ærværdig du er mig, og frygtelig, elste Fader!

Gid at den bitterste Dod mig havde behaget, den gang jeg

Fulgte herhid med din Son, forladende Kammer
og Venner,

175. Dertil mit enesir Barn, og de skionne jøvnaldrende Piger.

Men saadant hændte sig ei; nu svinder jeg derfor i Taarer.

Dog vil jeg sige dig haint, hvorom du har spurgt mig og frittet;

Denne er Atreus' Son, den mægtige Helt Agamemnon,

Bagde en ædel Drot, og dertil en vældig Kæmper,

180. Fordum en Svoger til mig elendige; dengang han var det! —

Saadan hun talte; den Gamle beundrede ham og sagde:

Hældige Atreus' Son! du Salige! Gudernes Yndling!

Under dit Bydende staae heel mange achajiske Sønner.

Engang jeg vandrede hen til det viinrige Phrygiens Egne,

185. Hvor jeg i talrig Flok saae Phryger, hestumlende Heste,

Som vare Otreus' Folk, og Mygdons den gudlige Kæmpers.

Dengang de slog' deres Leir langs hen med Sangarios' Bredder,

Da var jeg og iblandt Hjelperne med, og taltes iblandt dem

Tust den Dag da de kom, Amazonerne, mandbare Møer.

190. Dog ei saa mange de var, som Achajer med spislende Vine.

Næst han Odysséus saa, paa ny saa spurgte den Gamle:

Mu da, velan! saa besvar mig, min elskede Datter! hvo hiin er?

Mindre han er udi Hoved end Atreus' Son Agamemnon,

Bredere dog over Bryst, som endog af Skulbre han synes.

195. Rustningen ligger hos ham paa de alleernærende Marke,

Mens som en Vædder han selv sig tumler blandt Mændenes Rader;

Net med en Vædder jeg ligne ham kan, tæt dækket af Uldskind,

Som i den kaltige Hiord, blandt de snehyvide Faar sig tumler. —

Helena svarede ham igjen, Zeus' avlede Datter:

200. Han, som er der, er Laertes' Son, den kloge Odysséus;

Som iblande Ithaca's Folk opfostredes, skjonde det er bjergigt;

Og udi mangefold List et kyndig, og flygtige Planer.

Hende tiltalede saa den forstandige Olding Antenor:

Ovinde! i Sandhed du har udi het ubralet et sandt Ord!

205. Thi alt engang tilforn kom hid den ædle
 Odysséus,
 Sendt som et Budskab om dig, med den guds-
 lige Helt Menelaos;
 Disse jeg gicested hos mig, og beværted dem hos
 mig i Borgen,
 Saa at jeg begges Natur fuldt kiedte og listige
 Planer.
 Da de nu begge stod indblandet med samtlige
 Troer,
 210. Mens de stod op, Menelaos sig hæved med bredere
 Skuldre;
 Dog, naar de begge sad, var Odysséus mere værdig.
 Da de nu begge med Ord og med List os alle
 omslynged,
 Fra Menelaos udgik det en Tale saa hurtig som
 Hjulet,
 Kort, men dog inderligt klart; thi aldrig han tas-
 lede meget,
 215. Seiled ei heller i Ord, endstundt han var yngre i
 Alder.
 Men da han reiste sig op, den paafundstige
 Odysséus,
 Stod han, og skuede ned, med sit Blik nedfæstet
 til Jordens;
 Sceptret han hverken frem, og ei heller tilbage
 bevæged,
 Men holdt urokket det fast, ret liig den ukynlige
 Taler,

220. Saa at man skulde formeent han var vred hvad
eller en uklog.

Men da sin vældige Ørest han derpaa udsendte fra
Brystet,

Samt sine Ørb, som var' liig' det vinterligt sy-
gende Sneefog,

Da ingen dødelig Mand fremtraadte i Kamp med
Odyssenus;

Heller ei stusled vi saa, ved Odyssenus' Skabning
at seue.

225. Trediegang, ba han Ujar saae, udfritted' den
Gamle:

Hvad er vel det for en anden Achajer, den væl-
dige, store?

Hoit blandt Argiver han staer ved sit Hoved og
bredere Skuldre.

Helena, svøbt udi Liin, ham svarte, den gude-
lige Qvinde:

Ujar det er, ben uhyre, et Værn for alle
Achajer.

230. I homeneus paa den anden Kant staer iblandt sine
Greter,

Ret som en Guddom, om hvem staar samled' de
cretiske Drotte.

Oste beværtede ham den stridkære Helt
Menelaos,

Hiemme ubi vort Huus, naarsomhæst han reiste
fra Ereta.

Nu seer jeg alle de andre Achajer med spillende
Dine,

235. Hvilke jeg kender saa vel, og kunde selv Navnet
nævne;

Evende jeg mægter dog ei at see, skjondt Folkenes
Drotte:

Kaster huun Hestebetvinger, og Pollur, Klopfæg-
tende Kiemper,

Kiedlige Brødre til mig; een Moder undfanged'
os alle.

Mon de ei fulgte herhid fra den yndige Bye Lakea-
daimon?

240. Eller mon hid de er' fulgt' paa de Havet omvan-
drende Skibe,

Men har nu ingen Lyft udi Kamp at træde med
Helte,

Engstlige ved min Skam, og den mangefold Haan,
som blev min Lod?

Saa hun talte; men dem omstutted den fæ-
drene Jord alt

I Lakedaimon hist, i de elskede Fædrene Eg-
ne. —

245. Men Herolderne baer' giennem Staben til Guders-
nes Gedspagt

Evende Lam, og den muntrende Biin fremspiret
af Jorden,

Ubi en Giedeskinds Sæk. Men den glimrende
Kumme blev baaren

Af Herolden Idaios, med denne de gyldene
Bægre.

Staaende tæt ved ham, med sit Ord han muntred
hen Gamle:

250. Reis dig Laomedons Son! thi dig fremkalde
de Bedste
Af de hestværende Troer, og de kobberiklædte
Achajer
Med til Sletten at gaae, at paalidelig Pagt I
kan slutte;
Thi Alepkros selv, og den stridkære Helt Me-
nelaos
Ville med lange Spyd ubi Kamp fremtræde om
Dvinden.
255. Hvo af dem slaffer sig Seier, ham Dvinden og
Skattene følge;
Da skal vi andre, naar Vensteb og tro Forening
er sluttet
Boe i det frugtbare Troja, men hine skal seile til
Argos,
Til det hestværende Land, og Achaja med deilige
Dvinder.
Sligt var hans Ord; men den Gamle foer sam-
men, og bod sine Sceller
260. At forspænde sin Vogn, og disse med Hurtighed
lod ham.
Derpaa steg Priamos op, og tilbage han trak ubi
Tommen,
Ogsaa Antenor med ham optreen i den herlige
Vognstoel
Og giennem scaiske Port drog mod Sletten de
herlige Heste.
Da de nu derpaa kom hen imellem Achajer og
Troer

265. Stege fra Wognen de ned paa den alle erindrende
 Jordbund,
 Ging saa dernest frem iblandt de Achajer og
 Troer.
 Hurtig fremled mod hem de Heltes Drot Aga-
 memnon,
 Samt den snilde Odysseus; hvorpaas de vakkre
 Herolder
 Samlede alt til den hellige Pagt; og i Kummerne
 blandet
270. Vinen; hvorpaas de med Vand bestenkede Konges-
 nes Hoender.
 Atreus' Son, som derpaa udrog med Hoen-
 derne Kniven,
 Hvilken bestandigen hang ved hans Glavinds
 mægtige Skede,
 Snittede Haaret med den af Lammenes Hoved,
 som derpaa
 Blev af Herolderne deelt blandt Achajers og Troer-
 nes Bedste.
275. Heit led Atridens Bon mellem hem med udstrakte
 Hoender:
 Zeus! du vor Fader! som hersker fra Ida, du
 cerede store!
 Helios, du som skuer paa alt og hører paa
 alting;
 Floder og Jord! samt J som i Underverdenen
 straffe
 Alle de døde, naarhilst de har het begaet en
 Meeneed!

280. S være Vidner herpaa! S vogte eedsluttede For-
bund!
 Hvis Alexandros kan Menelaos nedlægge i
Kampen,
 Lad ham da Helena eie; med hende de samtlige
Skatte;
 Da vil vi andre gaae bort i de Havet henvan-
drende Skibe.
 Bliver Alexandros dræbt af den guldgule Helt
Menelaos,
285. Skulle de Troer os give med Helena samtlige
Skatte;
 Dertil erlægge til os de Argiver en passelig
Bode,
 Som skal betales endog iblandt de kommende
Søegter.
 Dersom en saadan Mulct Priamos' og Priamos'
Afskom
 Gi vil erlægge til mig, naar Alexandros er
faldet,
290. Vil jeg herefter endog fortære med Krigens for-
Boden,
 Blivende her til jeg kan mit Maal udi Kampen
erlange.
 Talende, Lammenes Hals skær han af med den
grusomme Ærteskniv,
 Lagde dem derpaa selv end sprællende ned paa
Jorden,
 Savnende Livets Kraft; al Styrke hersved' dem
Kniven.

295. Viin af den større Skaal de derpaa med Væ-
grene øste;

Hælte ben ud, mens de bad til de aldrigforsgaaende
Guder.

Saaledes talede man iblandt de Achajer og
Troer.

Grebe, mægtige Zeus! og I andre ei døende
Guder!

Hvilket et Folk har forst forbrudt sig imod voit
Forbund,

300. Gid, at som denne Viin, deres Hierne, mås
flyde til Jorden,

Deres, med samt deres Borns; deres Koner for-
enes med andre!

Saaban der taltes; men ei dem endnu bøn-
horte Kronion.

Priamos, Darbanos' Et iblant dem sleg Tale
begyndte:

Hører nu mig, I Troer og I velbeskente
Achajer!

305. Jeg vil nu atter gaae bort herfra til det stormfulde
Troja,

Saasom jeg ei har Mod med mit eget Dje at
see min

Elskede Son ubi Kamp med den stridkære Helt
Menelaos.

Zeus bog allene veed med de samtlige evige
Guder,

Hvilken af begge to Dødsblod bestemtes af
Skæbnen.

310. Talende lagde han Lammet i Vognen, den gub-
lige Konge:

Steeg derpaa selv udi den, og trak saa Dommen
tilbage.

Ogsaa Antenor steeg op med ham i den kunstige
Vognstoel.

Hvorpaa tilbage igien til Troja de styrde
begge.

Hector, Drot Priamos' Son, og med ham
den ødle Odysseus

315. Ussatte først et Sted ved Maal; da dette var
færdigt,

Løge de Lodderne frem, som de rysted i Hielmen
af Kobber,

Hvo der af dem skulde først udkaste den kobberne
Landse.

Folkene høde for dem, og strakte mod Guderne
Haanden,

Medens man talede saa iblandt de Achajer og
Troer:

320. Zeus! du vor Fader! som hørsker fra Ida! du
ærede store!

Hvilken af disse har først slig Drætte frembragt
iblandt begge,

Skænk os at denne man dræbt nedslige til Iidos'
Bolig;

Og at der vorder blant os paa ny tro Forbund og
Vensteb!

Slygt de talte; den rysted den store hielm-
svingende Hector

325. Skuende bort; men frem ubi Hast sprang Loddet
for Paris.

Derpaa de satte sig ned, langs hen ubi Rader,
hvor hver Mand
Holdt sin lettravende Hest, hvor de laae, de bro-
gede Vaaben.

Derpaa omkring sine Skuldre iforte sin herlige
Rustning

Alexandros den ødle, hin haarfagre Helenas
Fælle.

330. Rundt om Benene først, han lagde de herlige
Skener,

Begge afpassede vel tilsammen med solverne
Hægter.

Videre derpaa han sig iforte sin Broder
Lycaons

Pandser omkring sit Bryst; heel vet del passede
til ham.

Kasted om Skuldrene saa sit Sværd med de sel-
verne Stifter

335. Smeddet af Robber, derefter sit Skield det væl-
dige store.

Men paa sit modige Hoved han Hielmen den Kun-
stige satte

Dækket med Hestehaar, høit vaied en frygtelig
Hielmbusf;

Tog saa sit mægtige Spyd, som var vel afpasset
til Haanden. —

Ligerviis væbned sig og den striktere Helt
Menelaos.

340. Da nu paa hver sin Side af Skaren de væbned' stode,

Grem blandt de troiske Mænd og Achajerne ginge
de begge
Skuende frygteligt hen; saa en Skæk Tilskuerne
ansaadt,

Blandt de hestværingende Troer og de velbeskente
Achajer.

Nær mod hinanden de stod' paa den Plads, som
forhen var afmaalt,

345. Svingende hver sit Spyd, forbittret i Hu mod
hinanden.

Først Alexandros sendte den langt henskyg-
gende Landse,

Rammed' og Atreus' Son i hans Skjold, joen-
formet paa hver Kant,

Sprængte dog Kobberet ei; thi dens Spids sig
boied' tilbage

Ubi det vældige Skjold. Næst ham fremstyrted
med Landsen

350. Atreus' Son Menelaos; Alsaderen Zeus han paa-
kalbte:

Mægtige Zeus! gib mig Hævn over ham
som først har fornærmet

Alexandros hin Drot og ved mine Hænder be-
tving ham;

At man maae gyse derved endog i en sildig
Alder,

At fornærme sin Vært, naar han først har Vens-
skab beviist os. —

355. Talende saa, han svinged og sendte langt-
snyggende Landse,
Traf og Priamos' Son i hans Skjold sœvnformet
paa hver Kant;
Giennem det skinnende Skjold indtrængte den væl-
dige Landse,
Satte sig derpaa fast i det kunstigen gjorte
Pandser.
- Ligesor den i Livet indtrængte sig Spydet i
Kappen,
360. Men ved at boie sig frem, han slap fra den røde-
somme Skæbne.
Flur drog Atriden ud sit Sværd med de sølverne
Stifter,
Løfted det op og hug Hielmknappen; men rundtoms
kring denne
Ubi tre, fire Brud det sprang, og faldt ham af
Haanden.
- Da veeklaged' Atriden, og saae mod den udstrakte
Himmel:
365. "Zeus! vor Fader! end dig der er dog ei
ondere Guddom!
Paa Alexandros Ondskab sjeg nys mig vented at
hævne,
Men nu i Hænderne brast mit Sværd, ja endog-
saa min Landse
Foer unyttigen ud af min Haand; thi ikke jeg traf
ham.."
- Talende saa, foer han frem, og greb i hand
Hestehaarshielmbus,

370. Trak ham saa baglæn ds hen til de velbeskente
Achajer.

Men den broderede Nem fast snored den Blode i
Halsen,

Hvilken var under hans Hage fast bunden, for
Hielmen at holde.

Vort han nu havde ham slæbt, og erholt en
uendelig Gre,

Hvis hun ei havde det seet, huin Datter af Zeus,
Aphrodite,

375. Som rev ham Vaandet itu af den kraftigt myr-
debe Ore;

Som da led saged hans Hielm Menelaos' de senede
Hænder.

Denne tog Helten derpaa, og blandt velbeskente
Achajer

Svingende kasted han den; hvor den tog, de tro-
faste Søller.

Atter fremsprang han igien, med et inderligt Øn-
ske at dræbe

380. Ham med sit kobberne Spyd; men sur Aphrodite
udrev ham,

Let; thi Gudinde hun var, og indhyllede rundt
ham i Taage;

Satte ham saa i sit Kammer det duftende, fuldt
af Virak.

Selv gif hun hen for at kalde paa Helena, hvil-
ken hun modte

Heit paa det rægende Taarn, mellem talrige troi-
ske Kvinder.

385. I hendes duftende Dragt hun med Hønderne tog,
og bevæged,

Samt tilstalede hende, ret liig den aldrende
Gamle,

Ulvspinderinden som spandt den herlige Ulv, da hun
boede

I Lakedaimons Bye, og som selv hun elskede
meget.

Hende ret liig i Figur, Aphrodite, Gudinden, saa
talte:

390. Kom nu; thi Alexanderos dig byder at kom-
me til Hjemmet;

Hvor han i Kammeret er paa det konstigt dreiede
Leie,

Funklende ved sin Dragt og Unde; ei skulde
man sige,

At fra Kampen han kom med en Helt, men for-
at han vandred

Hen til et Thor; eller sad mens nys han endte
med Dandsen.

395. Saa hun talte, og vækked ved sligt hendes
Harme i Brystet.

Men da hun klarligen saae Gudindens elskærbige
Nakke,

Samt det yndige Bryst, og dertil de funkende
Dine,

Da hun forsærbedes svart, begyndte at tale og
fagde:

Haarde! hvi ønsker du nu ved bette at skusse mig
etter?

400. Mon du end længere hen blandt de herligt beboede
 Byer
 Tører til Phrygien mig eller og til det hulde
 Mæonien,
 Hvis du og der har en Ven, blandt de Folk som
 Elrligt tale ?
 Mon fordi Menelaos ^{hun min} gudlige Helt
 Alexandros
 Har betvunget, og ønsker at føre mig stygge til
 Hjemmet,
405. Kommer du derfor nu hid, og ønsker paa liste
 Planer ?
 Gaa ! sæt dig selv hos ham, afhold dig fra Gu-
 dernes Veie !
 Aldrig du meer paa din God bør gaae til Olympen
 tilbage ;
 Men bestandig om ham du klynde, ham noie din
 vogte,
 Indtil han gior dig maaskee til sin Vib, hvad
 eller sin Lærne !
410. Did vil jeg ikke gaae (thi dette fortiente vist
 Dædel),
 For at forstionne hans Seng, da vilde de trojiske
 Kvinder
 Siden forhaane mig ; jeg har voldsomme Sorger i
 Sindet.
415. Vred da Gudinden blev, Aphrodite, og ta-
 lede saadan :
 Tire mig, Elendige ! ei ; at jeg ei forlader dig
 harmfuld !

415. At jeg ei havet dig saa, som jeg nu dig inderligt
elseer.

At mellem begge jeg ei opvækker en sygtelig
Usred

Mellem Achajer og Troer; og du saaer en sor-
gelig Ende!

Saa hun talte; da stjalv Helena, Zeus'
avlede Datter,

Gik saa indhyllende sig i den hvide klartkinnende
Raabe,

420. Taus, ubemærket af alle de Troer; thi Guden
gik foran.

Men da de nærmede sig Alexandros' herlige
Bolig,

Lærerne atter igien udi Hast sig vendte til
Arbeid;

Mens til det øvre Gemak hun gik selv den guds-
lige Qvinde.

Til hende hented' en Stoel Aphrodite, som el-
ler at smile,

425 Som tvært for Alexandros, Gudinden henbørende
satte.

Helena satte sig der, en Datter af Zeus med
Ugiden,

Slog saa sit Vis ned, mens sin Mand hun bød-
lede saadan:

Hid du fra Krigen ba kom! o gud at du hisset var falden!

Draebt ved den tapre Mand; som var for min fortige Fælle;

430. For du jo pralede af, at den stridkære Helt Menelaos

Saare du overgik i Kraft, i Hænder og Spydkast.

Vel, gaa nu hen og byd den stridkære Helt Menelaos,

At han igien med dig fremtræder i Kampen; dog vil jeg

Raade dig vel til Noe; med den guldgule Helt Menelaos

435. Ei gaae i aaben Kamp; ei tankelos vove at stride

Uter med ham; at du ei henstrækkes i Hast ved hans Landse.

Paris giensvarede saa, og med Ord tiltalede hende:

Qvinde! ei krænke du nu mit Sind med fornærmende Haansord!

Dengang bescired mig vel Menelaos ved Hiesel af Athene,

440. Siden kan jeg og ham; os bistaar Guberne ogsaa.

Men lad os henvende os til Kærlighed her paa
Leiet:

Thi endnu aldrig saadan har Elskov omgivet mit
Hierte,

Selv ei dengang jeg først fra den yndige Bye
Lakedaimon

Seiled', dig ranende bort, paa de Høvet henvan-
drende Skibe,

445. Dengang paa Kranaes Øe din Elskov jeg nod og
dit Leie,

Som jeg dig elsker nu, og en sødlig Længsel mig
tvinger.

Talende saa gik til Leiet han først; ham
fulgte hans Kone;

Ginge saa begge til Roe paa det konstigen dreiede
Leie. —

Mens gik Atriden i Skaren omkring; han
signed et Novdyr,

450. Om han et Sted kunde see den gudlige Helt
Alexandros.

Dog var der ingen i Stand af de Troer og vakkre
Forbundne,

At fremstille ham selv for den strikkiere Helt
Menelaos;

Neppe de havde ham skult af Vensteb, hvis no-
gen haim sined,

Da hos dem alle han var forhadt, liig Døden
Hin sorte.

455. Mellem dem talede da de Heltes Drot Aya-
memnon:

Hører nu mig, Í Troer, Darbaner, og hjælpende
Troppe!

Seiren dog synes at være den stridkicere Helts
Menelaos'.

Helena, Argiverinden dersor, med de samtlige
Skatte

Overantvorde Í nu, og erlægge den Bode, som
Det er,

460. Som skal betales endog iblandt de kommende
Slægter.

Saa Isb Atridens Ord; ham bifaldt de
andre Achajer.

sonninge og givelse og dinne god vedtak
 modtak
 enringede og træd nu velig til venner ej vild
 venner
 ærmeret ej med no mand med voldet ej vild
 vild
 jeg vildet ej rømme minne god vild

Homers fierde Rhapsodie.

Guderne havde nu trindt sig om Zeus forsamlte
 til Sæde

Hest i den gyldene Hal; blandt dem den herlige
 Hebe

Nektaren stoenkede rundt, men de med de gyldene
 Bægre

Draæ indbyrdes sig til, alt skuende hen imod
 Troja.

5. Flur forsøgte til Riv Kroniden at opægge
 Here;

Med dybsaarende Ord tiltalte han hende med
 Arglist:

Menelaos med Hjælp bistaae af Gudinderne
 tvende:

Here fra Argos Land, og Alakkomenæis
 Athene.

Men langt sidde de dog affides, og ens ved
 Synet

10. Glæde de sig; mens huun Aphrodite, den smilende
Guddom,
Stedse sig nærmer til Hjelp, og bort Døbsguderne
fierner;
Mys jo frelsed' hun ham, da han selv forventede
Døden.
Men bog Seieren vandt huun stridkigere Helt
Menelaos.
Derfor betænke vi vel, hvorban sig Sag skal
sig ende;
15. Enten den dræbende Kamp nu paa ny, og det
rædsomme Stridsraab
Vække vi vil, eller Fred indstille vi skal mellem
begge.
Hvis sligt måatte kun kørte og passeligt vorde for
alle,
Gierne Kong Priamos' Stad tilslo'd vi at blomstre
i Velstand,
Og Menelaos igien hjem Helena bragte til
Argos.
20. Saa han talbe; forbittred' da blev' Athene
naia og Here,
Tæt ved hinanden de sad, mod Troerne lagde de
Planer.
Men Athenaia var taus, og ikke hun talbe det
mindste,
Bred paa Faderen Zeus, vild Harme sig hende
bemestred'.
- Here ei mægted' sin Harm i Barmen at dolge,
men syarde:

25. Grusomme Gud, Kronion! hvad er det for
Ord som du talde!

Bil da min Idræt omsonst, og min Sveed du
giør mere uret, end giøre unyttig.

Den jeg med Moie udgiød, og trætte sely blev
mine Heste

Mens jeg forsamled' en Hær for Priam og Son-
ner til Uheld?

Gier det; men aldrigen dig bisalde vi samtlige
Guder.

30. Mægtig fortørnet i Hu Skyssamleren Zeus
hende svarde:

Hvad har Priamos vel, hvad Priamos Sonner,
du Grumme!

Giort dig saa meget imod, hvorfor med utvinge-
lig Higen

Ilios Stad du attraaer, hün prægtig opbygte,
at styrte?

Hvis ikun vandrende ind gennem Porten, og
mægtige Mure,

35. Svælge Priamos raae samt Priamos' Sonner du
maatte,

Dertil de øvrige Troer, da møtte du kunde din
Harme.

Gier som helst du nu vil, at ei denne Trætte i
Fremtid

Skal mellem dig og mig, forvolde en sterkere
Tveddragt.

Sligt dog figer jeg dig, og du lægge dig het paa
dit Hierte:

40. Dersom vel ogsaa engang en By det at styrte mig
i adlar ud mod den lyster;

41. Hvilkensomhelst jeg end vil, hvori Mænd, som
du elsker, der lever,
42. Ei du imodsette dig min Brede, men lade mig
Frihed.

43. Willig jeg gav nu efter for dig, stundt med uvil-
ligt Hjerte.

44. Thi saasidt under Sol, og den stjernebedækkede
Himmel

45. Steder der er, som beboes af Folk, som paa For-
den leve,

Meest jeg af dem i mit Sind det hellige Irios
æred,

Priamos selv, og hans Folk, den landsevede
Konges.

46. Engensinde mit Alter har savnet det jevnlige
Maaltid

47. Offer af Vin eller Duft; os blev denne Gre be-
smykket jo.

48. Derpaa svarede ham den ørværdig' Kosiede
Here:

49. Wel tre Byer jeg har, som liære fornemmelig
er' mig,

50. Argos, samt Sparta dertil, og det vidtudstrakte
Mykene;

Dem ødelægge du kun, hvis dit Hjerte de vorde
forhadte:

Ei forsvarer jeg dem, ei heller det væller min
Brede.

55. Thi modsetter jeg mig, og dem ei tillader af
styrkes,

Intet dog maegter min Gud; thi du er i Vælbe
den største.

Dog anstaar det sig ikke at giøre mit Arbeid
unyttigt!

Jeg er dog ogsaa en Gud, og vor Herkomst er jo
den samme.

Da som den første i Rang mig avled' hüm listige
Kronos,

60. Dobbelt saavel ved min Fødsel, som ogsaa forbi
jeg din Fælle

Kaldeß; saasom din Magt jo er over de samtlige
Guder.

Men dog velan! lad os her for hinanden nu ef-
tergive,

Jeg for dig, du for mig; tilsammen de evige
Guder

Folge os skal. Men besael nu du udi Hast
Athenaia,

65. Ned at gaae til Achajers og Troernes vældige
Stridslarm,

Prove, om Troerne ei de vidberomte
Achajer

Monne begynde først, imod deres Eed, at
frænke.

Hun saa talbe; ei trodsig var Guders og
Menneskers Fader;

Strax med bevingede Ord tiltalde han saa
Athenaia:

70. Flur nedii til Høren iblandt de Achajer og
Troer,
For at forsøge, om ikke de Troer, vidtroste
Achajer
Mønne begynde først, imod deres Ged, at
krænke.
71. Talende saa han opmuntred' Athene, som
higed' alt længe;
Ned fra Olympens Toppe hun svæved' i hurtig
Nedfart.
75. Som naar en Stierne han sender hin Son af den
snilde Kronion,
Enten for Sømænd et Degr eller Folkenes vidtbredte Høre,
Skinnende, ud fra hvem udstrømme mangfolige Gnister;
Denne liig nedsvæved' nu Pallas Athene til
Jorden,
Frem hun i Midten sprang; og Skræk Tilsuerne
paafaldt
80. Hestebetvingende Troer og de velbesette
Achajer.
Mangen talede saa, i det han saae til sin
Nabo:
Guten den føle Krig nu paa ny og den rædsomme Stridslarm
Vorde der skal, eller Fred nu stiftet imellem os
begge
Zeus, som er Boldgiftsmand for Krig mellem
Menneskets Slægter.

85. Saadan man talede nu imellem Achæier og
Troer.
- Hun som en Mand af Gestalt inddrog i Troernes
Brimmel,
- Antenoriden Laodokos liig, den stærke Spyd-
helt,
- Søgende, om hun kunde hin gudlige Pandaros
finde.
- Lykaons Son hun sandt den vakkre, den vældige
Kæmper
90. Staaende; om ham i Kreds de vældige Heltes
Rækker
- Wæbned med Skjold, som ledsged' ham did fra
Aisepos Stromme.
- Staaende tæt ved ham med bevingede Ord hun
begyndte:
- Wil du nu mig være lydig, du modige
Son af Lykaon?
- Tor du en hurtig Piil udsende imod
Menelaos?
95. Da skal af samtlige Troer du Tak vel og Hæder
annamme,
- Men af dem alle dog meest af den herkende Drot
Alexandros.
- Vist du af ham især modtager heel prægtige
Gaver,
- Seer han nu Atreus Son, den stridkære Helt
Menelaos,
- Segrrende ned for dit Skud at bæstige det rædsom-
me Ildbaal.

100. Nu velan da! saa sigt paa den hædrede Helt
Menelaos!

Bered til den lykiske Gud, til Apollon, den
hueberømte,

At du af spædfædte Lam vil ham offre en
Festhefatombe,

Hvis du igien vender hjem til den hellige Bye, til
Zeleia.

Athenaia saa talde; den sindbedaarede
adlod.

105. Strax astog han sin Rue, saa glat, af den
springende vilde

Steengied, hvilken engang han selv dybt træf un-
der Brystet;

Da den af Klippen gik ned; fra Baghold lurenude
paa den,

Traf han i Brystet den, og baglæneds faldt den
paa Klippen.

Sexten Haandbredder ud, dens Horn var' af Ho-
vedet vorne;

110. Dem en Kunstner i Horn tilskar, han dem foiede
sammen,

Glattende alting med Flid, og beslog med de gyl-
dene Hager.

Men da han havde den spændt, lod snild han den
synke mod Gorden,

Stottende den; og ham dækked' med Skjolde hans
Venner, de vakre,

Før at ei først didstormed' Achajernes Krigerske
Sønner,

115. Inden Atriden han traf, hün krigerske Helt
Menelaos.

Pilekoggerets Laag han aabned', og valgte en
Piil sig,

Forhen ubrugt, bvinget, et Væld for de sorteste
Qvaler,

Flux den grusomme Piil paa Strængen han lagde
i Orden;

Bad til den lykiske Gud, til Apollon, den bues
beromte,

120. At han af spædfødte Lam viide offre en Festhes
Katombe,

Hvis han igien vendte hjem til den hellige By, til
Zeleia.

Greeb Piilhakken med Kraft, samt i Øretarms-
strengen, og drog dem,

Strængen op til sit Bryst, og Ternet tæt ind
imod Buen.

Men da i rundere Kreds han spændte den mægtige Bue,

125. Surrede Buen, og Strængen klang høit, og
Pilen sloi hurtig,

Hvastilspidset, dybt ind i Skaren at trænge
den strobte.

Dig Menelaos, ei heller Olympens salige
Guder

Glemte, fornemmelig dog hün Zeus rovsamlende
Datter,

Som sig stillende frem, afværged den giftige
Piisod.

130. Hun nu saa langt bortholdt den fra Legemet, som
naar en Moder
 Skiermer mod Fluuen sin Son, som hviler i quæ-
gende Slummer;
 Eige hun styrede bid den hen, hvor i Beltet de
ghylde
 Spønder sig sluttede tæt, hvor Vandseret modte
den dobbelt;
 Pilen tornede grumt mod det fastomsluttede
Belte,
135. Derpaa den borede sig giennem Beltet, med kunst-
fulde Arbeid,
 Og dybt fæstede sig i det kunstigen formede
Vandser,
 Samt i den Plade han bar til Bedækning, til
Værn imod Pike,
 Hvilken ham frelsed især, selv trængte den sig
giennem denne.
- I den yderste Hud let ridsedes Helten af
Pilen;
140. Saa at det dunkle Blod, med Hart nedstrom-
med af Saaret,
 Som naar med Purpur en Qvinde fra Karien,
eller fra Mæon
 Farver et Elfeenbeen til Pryd for Hestenes
Hoved;
 End det i Værelset ligger, og talrige Helte
attræae
- Bort det at føre, men fun for en Konge til Pryd
det bestemt er,

145. Hesten saavel til Pynt, som Styreren ogsaa til
Hæder:

Saadan dig blev' dine Laar besudled' af Blod,
Menelaos!

Samt dine velskabte Been, og de smukke Ankler
forneden.

Derpaa isned' af Skæk huin Heltenes Drot
Agamemnon,

Dengang Blodet, det dunkle, af Saaret han saa
nedflyde;

150. Selv han og isned' af Skæk, den stridkære Helt
Menelaos.

Men da han mørked' at Snor samt Hager ei ind
vare trængte,

Pludselig derpaa hans Mod sig samlede atter i
Brystet.

Sukkende dybt iblandt dem saa talde huin Drot
Agamemnon,

Holdende Helten i Haand, og hans Venner su-
kede med ham:

155. Elsede Broder, til Dob kun for dig har jeg
sluttet en Edpagt,

Ene dig stillende frem for Achajer at kæmpe med
Troer;

Saa som dig Troerne træf, og den hellige Ged de
har krænket.

Dog forgivæves en Ged eller Blod af Lammene
vorder,

Øffre af Viin ublanded', og Haanbryk, som vi
slog Liid til,

160. Thi hvis endog ei strax fuldbyrdet Olymperen
har det,

Dog fuldbyrdes engang det, og snarligens skulle
de bøde

Med deres Hoveder selv, deres Kvinder og med
deres Ufkom;

Saa som heel klart jeg det veed i mit Sind, som
udi min Tanke,

Wist der kommer en Dag, da det hellige Ilios
falder,

165. Priamos selv, og hans Folk, hin landsevede
Konges.

Zeus den høie Kronib, som hisset i Etheren
throner,

Skal mob enhver af dem selv høit svinge sin roed-
somme Egis,

Bred over dette Bedrag, ei ufuldbyrdet det
vorder.

Dog, Menelaos, min Sorg over dig skal skæ-
kelig være,

170. Dersom du bser, og du alt har Livets Maal
bragt tilende.

Skændselssuld kom jeg da til det heftigentørstende
Argos.

Strax da mindede sig Achajerne Fædre-
landet;

Da vi forlode, til Moes for Priamos selv, og de
Troer,

Helena, Argos' Barn; dine Been henmuldnede
Jorden,

175. Mens du i Troja laae, ved det usuldbyrdede
 Arbeid'.
- Ta da sagde vel En blandt de overmodige
 Troer,
 Springende om paa din Grav, du hædrede Helt
 Menelaos!
- Gib Agamemnon saa fuldbyrde sin Brede paa
 alle,
 Som herhid nu omsonst han har bragt Achajernes
 Krigshær!
180. Thi nu vandred' han hjem til de elskede Fædrene
 Egne
 Med sine ledige Snekkere; forlod huun Helt
 Menelaos.
- Saa skal man sige engang; da aabne den vide
 Jord sig.
- Trostende ham saa svared' den guldgule Helt
 Menelaos:
 Tat dig, ei heller endnu jag Frygt i Achajernes
 Krigshær!
185. Ei mig den skarpe Pil har dodelig truffet, men
 overst
 Bestet besiermede mig, det brogede, neben for
 bette
 Giorden og Pladen dertil, som sniedende Mænd
 have hamret.
- Ham giensvarende saa tiltalte huun Drot
 Agamemnon:
 Ne, gid det var kun saa, du Elskede! e
 Menelaos!

190 Dog lad en Læge dit Saar besøle, og lad ham
paalægge

Lægedom, hvilken stiller endog de sorteſte
Smerter.

Saa han talde, og bød den ødle Herold
Talthybios:

Hid Talthybios flur udi Hast du falde
Machaon,

Helten, Asklepios Son, huin heilige, vakte
Læges,

195. For at besee Menelaos den djevne Achajernes
Fører,

Hvem en traf med en Pil, en Troer i Bue
kyndig,

Eller en Lykier sig til Roes, men os andre til
Kummer.

Han saa talde; ham ei gienſtridigen hørte
Herolden;

Hurtig han vandrede hen mellem Kobberiklædte
Achajer,

200. Speidende rundt efter Helten Machaon; han
sinede denne

Staaende, om ham i Krebs de vældige Helte-
rækker,

Wæbned' med Skjold, som ham fulgte fra heste-
ernærende Trika.

Tæt ved staaende ham tiltalte med vingede Ord
han:

Kom du Asklepios Son, dig falder huin
Drot Agamemnon,

205. At du kan see Menelaos, den døvende Achajernes
Fører,

Hvem en traf med en Piil, en Troer i Rue
Hyndig,

Eller en Lykier sig til Noes, men os andre til
Kummer.

Sligt var hans Ord; hiins Sind der ved
han i Brystet beveged;

Hurtig i Sværmene de gik til Achajernes vidstrakte
Krigshær.

210. Men da de kom nu derhen, hvor den guldgule
Helt Menelaos

Gaaret stod, og de Upperste våre forsamlede om
ham

Rundt, og i Midten af dem selv stod den gud-
lige Kiæmper —

Hurtig han Pilen uddrog af det tætomsluttende
Belte.

Mebens han trak ben tilbage sig bæd de spid-
sede Hager;

215. Derpaa han løsned' Beltet, det brogebe, ogsaa
forneden

Gjorden og Pladen dertil, som smeddende Mænd
havde hamret.

Derpaa da Bunden han saae, hvor den grusomme
Piil havde truffet,

Sugebe Blodet han ud, og lindrende Balsom
igjed

Snild til hans Fader forhen velvillig dem skien-
kede Cheiron.

220. Mens de bestioestiged' var' med hin Raaber
 i Kamp Menelaos,
 Nærmed' sig midlertid sfioldvæbnede Troers
 Rækker;
 Men selv hine paa ny sig væbned', og mindedes
 Kampen.
225. Ikke i du sumrende der skulde seet Agamemnon,
 den tappe,
 Skælvende heller ei, ikke heller uvillig til
 Kampen.
230. Men at ile med Kraft til Striden, som Helten
 hædrer,
 Thi sine Heste forlod han, og Vognen udziret med
 Robber,
 Vaabendrageren holdt dem assides de vælige,
 kaade,
 Enrymedón, en Son af Priros' Son Pto-
 lomaios,
 Ham alvorlig besoel han at nærme sin, dersom
 maaskee hans
 Lemmer en Mathed betog, mens rundtom han
 styrede alting;
 Derpaa tilføds han nu selv omvandred i Heltenes
 Rækker.
 Hvem stridlystne han saae af de hurtighentidende
 Danaer,
 Dem han opmuntred' med Kraft nærstaende saa
 med sin Tale:
 Aldrig, argiviske Mænd, I forglemme den
 vældige Styrke!

235. Thi Bedragerne Zeus, vor Fader, ei hielpende
bistaaer;
Hvilkesomhelst nu først have, tvertimod Eden,
Erænket,
Visselig Gribbene skal de qvindagtige Legemer
æde;
Vi saa de elskede Dvinder med samt de lassende
Spøde
Bort skal føre paa Skibe, saasnart vi har Byen
erobret.
- 240 Hvilkesomhelst han nu saae seendrægtig til
Kampen, den føle,
Hidsig han tugtede dem med sfig bebreidende
Tale:
Argos' kæmpende Folk, I skændige, blues
I ikke?
Hvi saa stande I her, forfærdede, ligesom
Kidde?
Som, naar løbende hen over Marken, den vide,
afmatted'
245. Staae der, og heller ei Kraft de nu meer ubi
Sindet fornemme;
Saadan I stande nu selv forfærded', ei heller I
stride,
Dvæle I vel til hid komme Trojanerne, hvor
vore Snekker
Stande med prydede Stavn paa Bredden af Ha-
vet, det skygraa,
For dog at see om sin Haand Kronion da over
Jeg holder?

250. Seadan nu bydende rundt han vandred' i
Heltenes Rækker,

Kom til de cretiske Mænd paa sin Gang giennem
Helstnes Tynning.

Nundt om den modige Helt Idomeneus stod be
væbned'.

Selv Idomeneus stod blandt de første, i Kraft
Hja et Vildsvin.

Mebens at Meriones opmunred' de bagerste
Nægger.

255. Seende dem sig syrded' de Heltes Drot Aga-
memnon.

Dg med venlige Ord til Idómeneus saa han
bevandte:

Dig jeg, Idomeneus, meest af hestumlende
Dønger, hødrer.

Baade saavel udi Strid, som i hvilken en anden
Forretning.

Dgsaa i Giæstemaalslag, hvor Vinen, den hædrende, dunkle.

260. Argos' de ypperste Helte udi deres Bæger
blande.

Thi omendskondt vel endogsa de andre haart
faare Schaer.

Drikke tilskjenkede Maal, dit Bæger bog idelig
opføldt

Stander, alt ligesom mit, for at driske naat Sindet
det Inster.

Seaban du ile til Kamp, som du roste dig for
hen af mere.

265. Ham Ereksenernes Drot Idomeneus gav saa
til Giensvar:

Visselig, Atreus Son, skal jeg din venfaste
Hielper

Være dig, saa som jeg har dig først tilnicket og
lovet.

Dog paaskynd du de andre haarfagre achajiske
Helte,

At vi nu snart kunne kiæmpe, fordi de Troer har
haanet

270 Eden, men dem i Fremtid skal Dod kun og Kummer
til Giengield

Ranime, saasom de selv jo har, tvertimod Eden,
Ekenlet.

Saa var hans Ord; og forbi gif Atriden
heel glad i sit Hierte.

Kom til Ajakerne hen paa sin Gang giennem Hels-
tenes Tykning.

Vegge sig rusted til Kamp, og en Sky Godkrigere
fulgte.

275. Ligelig som naar en Sky fra sit Vaer saae Gieder-
nes Hyrde,

Nærmende sig over Bolgerne hen for Zephyros
Storm vind;

Men da han stander saa fiernt, kulfot den syntes
som Beget,

Drivende hen over Havet og bringer uendelige
Stormslud;

Seende sligt han gioss, og i Grotten han drev sine
Gieder;

280. Saalebes med de Ajaker, huin Ungdom, i Erib
behændig,

Hen til den dræbende Krig sig trængte i taltige
Skarer,

Dunkle, opstrittende stift med Spyde, saavelsom
Skjolde.

Seende dem blev glad huin mægtige Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende dem med beringede Ord han be-
gyndte:

285. S Ajaker, S Drotter for kobberklædte
Achajer!

Ser — thi det sommer sig ei at opmunstre — jeg
intet befaler;

Saasom S selv jo byde jert Folk at de drabelig
stride.

Give dog Zeus, du vor Faber, Apollen, og du
Athena!

At der i samtliges Bryst et lignende Mod maatte
være;

290. Da sig skulde Kong Priamos' Bye heel pludselig
boie,

Bed vore Hænders Kraft erobret, og hærjet ved
Plyndring.

Talende saa forlod han dem der, og gik hen
til de andre;

Hvor han paa Nestor traf, de Myliers tonende
Taler,

Mens sine Venner han ordned' og muntrede dem
sik at stride,

295. Om Pelagon, den store, om Chromios, og om
 Alastor,
 De omkring Haimon, hün Drot, og Bias, Sol-
 kenes Hyrde.
 Forst vognkømpende Helte med Heste, med samt
 deres Vogne,
 Bag efter dem Godfolket han stilled' de talrige,
 tappre,
 Bolværk at være i Strib, men de Feige i Midten
 han samled'.
300. For at uvillig endog nødtvungen enhver feulde
 strid.
 Forst han de Ypperste bød og gav dem en saaban
 Besaling:
 Hver at styre sin Hest, og ei tumle sig vild uden
 Orden. —
 Stolende paa sin Klægt i at styre, og
 Manddom, ei nogen
 En foran de andre maae søge at stride med
 Kroer,
305. Heller ei vige tilbage; thi da skal I svagere
 vorde.
 Men enhver, som fra sin til en fremmed Vogn
 monne komme,
 Strække sin Landse frem; thi da skal det vorde
 langt bedre.
 Saaledes Fortidens Mænd udplyndrede Byer og
 Mure,
 Medens de saabant et Sind og Mod ubi Bryset
 bevared'.

310. Saa dem Oldingen muntred', alt længe i
Krig vel kyndig.

Seende ham sig fryded' hin mægtige Drot Agamemnon,

Og tiltalende ham, med bevingede Ord han begyndte:

Olding, o give deg Gud, som dit Mod sig
bevæger i Brystet,

Saa dine Knæe dig adled, og giv, at din Styrke
var kraftig!

315. Men den besværlige Alderdom svækker dig, giv
dog en anden

Mand det var, som den bar, og du var imellem
de yngre!

Ham giensvared' derpaa den Gerener, Hesttvingeren Nestor.

Gierne, du Atreus Son, jeg selv vilde være den
samme,

Som dengang da jeg dræbte den gudlige Helt
Greuthalion.

320. Guderne aldrig dog skønked' os Mennesker alt paa
engang;

Hvis jeg en Yngling var dengang, nu derimod
Alderen kommer.

Dog skal jeg være imellem vognkæmpende) Helte
og styre

Dem med Naad og med Tale; thi saadant er Oldingers Hæder.

Yngere Helte det bør sig at kaste med Spyd; thi
de ere

325. Senere fødte end jeg, trygt stole de paa deres
Styrke.

Saa var hans Ord; og forbi gik Atriden
heel glab i sit Hjerte.

Traf saa paa Peteos Son, den Hestenes Tunler
Menestheus,

Staaende; rundtomkring, de Athenere kyndig' i
Stridsraab;

Nærmeest ved dem stod berpaa hin paafundsrige
Odysséus,

330. Hvor kephalleniske Mænds ei kraftløse Rækker om-
kring ham

Stode. Thi Folket enbnu Krigsbuldret ei havde
fornummet,

Saa som nyskaldte til Strid Hærstærne frem sig
bevæged',

Hestebetvingende Troer, og Achajer; men dve-
lende stode

Disse hvis kommende did vel en anden Achai-
nes Hærflot

335. Tled' mod Troerne frem, og monne begynde paa
Striden,

Disse nu dadlede sur de hin Heltenes Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende dem, med bevingede Ord han be-
gyndte:

O du Peteos' Aftkom, hin gudopfostrede
Konges,

Samt du, med svigefuld Lisi udrustet, som søger
kun Binding!

340. Hvi saa forfærbede staae \tilde{I} affibes, og vente de andre?

Eder det sommede sig imellem de forreste
Helte

Tremmest at stille Fer hen, og i Striden den bren-
dende mode.

Thi \tilde{I} blive jo først indbudne, endog til mit
Maaltid,

Maar vi achaiiske Helte en Fest for de Edle
berede.

345. Der har \tilde{I} Lyst at fortære det brabede Kisb, og
at tomme

Bægre med qvægnde Viin, saalænge som Sins-
det det lyster;

Nu dog med Glæde \tilde{I} saae, hvis endog ti Skas-
ter Achajer

Slede Eder foran, for at kæmpe med grusomme
Baaben.

Ham saa med bissert Blik tiltalbe den vise
Odysseus:

350. Aftkom af Utreus, hvad Ord udslap over
Tændernes Gierde?

Hvorfor kalder i Strid seendrægtig du os? —
Maar Achajer

Vække den hidlige Kamp mod de hestebetvingende
Troer,

Da skal du see, hvis du vil, og hvis sligt dig
ligger paa Hjertet,

Telemachs elskede Fader at tumle sig mellem de
første

355. Hestebetvingende Troer; sfig Tale i Veiret du
snakker.

Ham saa svared' med Smil hin nægtige
Drot Agamemnon,

Da han saae han blev vred, og igien tog han Tas-
len tilbage:

Son af Laertes, du æble, du paafundsrige
Odysséus!

Ikke bebreider jeg dig fornemmelig, ei jeg
befaler;

360 Thi jeg veed jo hvorledes i dig dit Sind udi
Brystet

Riender de venlige Raad; thi du tænker det sam-
me som jeg jo.

Kom nu, thi sligt bilægge vi siden vil, dersom
et haardt Ord

Nys der blev sagt; men de Guder det alt henveire
til Intet.

Talende saa forlod han dem der, og gik hen
til de andre.

365. Traf saa paa Tydeus' Son, hin modige Helt
Diomedes,

Som mellem Hestene stod, og de kobberbestagne
Vogne;

Tæt ved Siden af ham stod Sthenelos, Son af
Kapaneus.

Men ham bablede fluy hin nægtige Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende ham, med bevingede Ord han
begyndte:

370. *Vee mig, du Tydeus' Son, den Krigeriske
Hestebetvingers!*

*Hvi saa skielver, hvi skuer du ræd hen mod Kam-
penes Veie?*

*Tydeus het aldrig var kært, saaledes af Frygt sig
at skule,*

*Men imod Fienderne frem foran elskede Venner
at stride;*

*Saa de fortælle, som saae ham i Kampen; thi
selv har jeg aldrig*

375. *Mødt ham, ei heller ham seet; de rose ham frem-
for de andre.*

*Sa saagar uben Hær han vandrede ind i
Mykene,*

*Han, med den gudlige Helt Polyneikes at samle
en Krigshær,*

*Saa som de dengang streden kring Thebens hellige
Mure;*

*Dg indstændig de bad dem at give beromte For-
bundne.*

380. *Hine var' villig' at give, og alt, hvad de kræved'
de tilstod;*

*Men Zeus øndrede slige ved at vise uheldige
Barsler.*

*Da de nu ginge derfra, og alt vare langt hen ab
Veien,*

*Dg til Asopos de kom, bevoret med Nor og med
Flodgræs;*

*Der nu som Budstab igien udsendte Achajerne
Tydeus.*

385. Utter han gik, og han traf de talrige
Kadmeioner

Fraadsende i Eteokles', den mægtige Kiæmpers
Baaning.

Selv ikke der, skjondt fremmed, den hestenesyrende
Tydeus

Skrækledes, skjondt han var mellem mange Kad-
maier ene;

Men opfordrede dem til at kiæmpe, og seired' i
Ulting

390. Lettelig; thi med Hielp saadan bistod ham
Athene.

Brede herover i Sind de Kadmoer, hestsporende
Helte,

Da han siden gik bort forsamlede mange i
Baghold,

Svende halvhundred' i Tal; blandt dem der
vare to Drotter,

Majon, huin Haimons Son, som var liig de
evige Guder,

395. Og Autophonos Son, den trodsige Helt Poly-
phontes.

Tydeus endogsaar dem paafendte vancerende
Dødslob;

Alle han drobte; fun En han skaaned', at vandre
til Hjemmet;

Nemlig huin Majon han sendte, adlybende Guder-
nes Barsler.

Tydeus Aitoleren var saadan; men en Son har
har avlet,

400. Slettere vel ubi Strib, dog i Folkeforsamlingen
bedre.

Seo han talde; ham ei giensvared' huun
Helt Diomedes,

Guld af Verbodighed for den ørværige Konges
Daddel.

Men ham svared' huun Son af den hædrebe
Kæmper Kapaneus:

Akreus Son, du ei lyve, du evner jo Sandhed
at tale!

405. Bi over Fædrene høit os rose at være i Mand-
dom;

Dgsaa vi har jo Thebens sypportede Søde
erobret,

Bringende færre Folk bidhen under Krigsgudens
Mure,

Gulde af Liid til Gudernes Legn, og Olymperens
Bistand.

Bed beres egen Daarskab sig hine selv styrted'
i Døden;

410. Derfor ei Fædrene os joevnsides i Ere du
sætte.

Ham nu med bistert Blik giensvared' huun
Helt Diomedes:

Kære! du sidde taus, og min Tale du vise dig
lydig.

Thi jeg fortørnes ei paa Agamemnon huun Folkenes
Hyrde,

Naar han besaler at stride de velomiskeente
Uchajer.

415. Ham skal hædrende Noes ledsgage, isald be
Achajer

Zvinge de Troer med Magt og erobre det hels-
lige Troja,

Dog er hans Kummer og stor, naar Achajerne
overvindes. —

Men nu velan, lad os ogsaa erindre den vældige
Styrke.

Saa var hans Ord, og han sprang i Rust-
ning fra Vognen til Jorden,

420. Frygtelig rungede Kobret omkring den hidlige
Konges

Bryst; hvorudover end selv den Modige Skræk
sig bemestred'.

Ret som mod Strandens Bred, den brusende
Wolge fra Havet

Ruller sig idelig op, af Zephyros bid
bevæget;

Ude paa Havet den først sig taarnet, men siden
derefter

425. Ind imod Landet den brudt hoit tordner, og rundt
omkring Odden

Svulmet den hæver sin Top, og Governes Skum
den udspyer;

Saabaa i hovediis frem sig bevæged' de Danaers
Skarer

Uphørlig til Kampen. Enhver af Drotterne
Sine

Styrede; men de andre gik tause, — ei fulde
du sige,

430. At saa talrig en Hær dem fulgte med Stemme i
Brystet —

Tause af Eresygt for Hærsterne; rundt omkring
alle

Glimtede brogede Maaben, i hvilke de hyllede
hendrog'.

Troerne ligesom Haar, der tilhøre den Nige i
Gaarden,

Stande i tusindeviis, som Melken den hvide ham
yde,

435. Brægende uafbrudt, mens Lammenes Stemme
de hør;

Rundt i den vidstrakte Hær saa hævede Troernes
Skrig sig.

Saa som ei samtliges Raab var eens, eller Stem-
men den samme,

Mens deres Maal vare blanded'; rundtsra vare
Heltene kaldte.

Ares opmunstrede her, men hist blaasiet
Athene,

440. Nødsel tillige, og Frygt, og Tvedragt umøtte-
lig ivrig.

Ares' hüm myrbende Guds Veninde og Sester
tillige;

Lille hun først sig russer til Kampen, men siden
derefter

Stemmer sit Hoved hun høit imod Himlen, og
vandrer paa Jorden.

Giensidig Spild nu endog hun denne gang kasted'
iblandt dem,

445. Vandrende hen giennem Høren, forsøgende Mændenes Sukke.

Men da til selv samme Sted de kom nu, og
modte hinanden,

Sammen de stodt da Skjold, og Spyde, og
Mændenes Styrke,

Rusted' i Pandser af Erts, bernæst navlbugede
Skjolde

Stævnede nær mod hinanden, høit hæved' sig Bul-
ber af Baaben.

450. Baade løb Weeklageskrig, og Seierens Raab het
imellem,

Dræbende Mænds, og de Dræbtes; i Blod hens-
svommede Jorden.

Som regnsvulmende Stromme, der ned fra Bjer-
gene flyde,

Blande i snevre Dal de mægtig henskylende
Bande,

Ud af de vældige Løb i den dybt udhulede Af-
grund;

455. Fiernt deres brusende Lyd paa Biergene Hyrden
fornemmer;

Saa blandt de kæmpende Mænd opstod der Skrig
og Forvirring.

Først Antilochos træf en bevæbnet Helt af
de Troer,

Zapper iblandt de første, Talyssos' Son
Echepolos,

Først han skid ham i Hielmens, den hestehaars-
hyllede Hielmknap,

460. Ind i hans Vand sig fæsteb', og trængte sig ind
giennem Venet

Røbberbestagene Spids; og Mat omhyllede hans
Dine.

Hen han styrtede, ret som et Taarn, udi Kam-
pens Bælde.

Men da han faldt, ved hans Been saa ham greb
hiin Drot Eliphenor,

Aulet af Thalkodón de ødle Abanters Be-
hersker;

465. Svrig fra Pilene drog han ham bort for at hurtig
han kunde

Ham fræsede hans Vaaben, kun stakket dog vared'
hans Idræt.

Thi da han slæbte den Dode, ham sineb' den
Kække Agenor,

Og i hans Side, som saaes, da han hviede ned
sig, ved Skoldet,

Han med det røbberne Spyd ham traf, og løste
hans Lemmer.

470. Saadan forlod ham hans Land; over ham opstod
der et Arbeid',

Moeisfuldt for Achajer og Troer; da disse, liig
Ulve,

Styrtede frem mod hinanden, en Helt nedfældte
den anden.

Derpaa Unthemions Son nu traf Talamo-
neren Ujas,

Kraftig ungdommelig stien, Simoisios; fordum
hans Moder,

475. Vandrende neb fra Ida ved Simois Bredber
ham havde
Født, da hun sine Forældre ledsged', at see deres
Hjorder.
- Derfor de gav ham det Navn Simoeisios; ikke
sin Pleie
Han giengelde de kære Forældre; thi stakket
hans Livstid
Bar; han blev fældet med Spyd af hūn modige
Kæmper, af Aias.
480. Saasom da foran han gif, han i Brystet ham traf
ved den høje
Vorte; det kobbene Spyd sig ligefrem ud giennem
Skuldren
Trængte, men plat imod Gorden henfaldt han
i Støvet liig Poplen,
Som paa en sumpig Eng i det store Morads er
opvoret
Glat, men Grenene dog fremvoredt ere i
Tuppen;
485. Hvilkens en vognsammenføende Mand med Ternet,
det blanke,
Fælded' til Hjulenes Ring paa den prydede Vogn
dem at krumme;
Men henvisnende nu ved Bredben af Globen den
ligger;
- Saadan Anthemions Son, Simoeisios, fældede
Aias,
Gudoprunden. Mod ham saa i brogede Pandser
Antiphos,

490. Priamos Son, henkasted' den spidsede Landse i
Sværmen.

Ham han ei træf; men Leukos, hin herlige Ven
af Odysseus,

Namte han lige i Lysten, da bort han slæbte
den Døde;

Paa ham han styrkede hen, den Døde udfaldt
ham af Haanden.

Over hans Drab i sit Sind blev Odysseus mæg-
tig forbittret;

495. Vandred' igjennem de Første, bevæbnet med blin-
kende Kobber,

Stod der sig nærmende øet, og svinged' den straa-
lende Landse,

Blikkende rundt omkring. Men Kroerne trak sig
tilbage

Før spydsvingende Helt. Forgiveves han Spydet ei
kasted',

Men hin Priamos Son, den uægte, Demokoon
træk han,

500. Som didkom fra Abydos, fra Heste, som hurtigt løbe.

Opbragt over sin Ven ham træk med sin Landse
Odysseus

Ind i hans Tinding, og ud sig trængte af mod-
satte Tinding

Kobberbeslagne Spids; eg Mat oinhylded' hans
Dine.

Dumpt det løb, da han faldt, og Vaabnene run-
gede om ham.

505. Bort nu de første sig drog, med saamt hin straa-
lende Hektor;

Vældig Argeierne færeg', og de trak deres Døbe
tilbage;

Stormebe derpaa langt videre frem. — Apollon
blev harmfuld,

Som det fra Pergamos saae, og opmuntrad' de
Troer ved Maabet:

Modig I Hestebetwingre, I Troer, ei viger
af Kampen

510. For de Ageier! thi ei er af Steen eller Jern deres
Legem',

At mod det ridsende Kobber det mægter at staae
naar de rammes.

Ikke Achilleus engang, hin Son af den haarsa-
gre Thetis

Kämpper; ved Skibene hist sindnagende Wrede han
nærer.

Saabaa nu talde fra Byen den rædsomme
Gud; de Schaier

515. Muntred' hin Datter af Zeus, hin hædrede Tri-
togeneia,

Vandrende hen giennem Hæren, hvorhelst seen-
drægtig hun saae dem.

Skæbnen besnarede nu hin Amarynkide
Diores;

Thi med en kantet Steen blev han saaret tot nedee
ved Anklen,

Ind i det hoire Been, der saarede Thrakernes
Drot ham

520. Peiroos, Imbrasos Son, som kommen var bid
fra Ainos.

Blaade hans Sener saavel, som og Been tilfulde
den frække

Steen sonderknusebe, men han selv paa Nyggen
i Støvet

Styrted', og begge Hænder mod elskede Venner
han strakte,

Aandende Sjelen ud. Men Peiros, som havde
ham føldet,

525. Tled', og stodte sin Landse tæt ind ved Navlen,
saa alle

Tarme paa Jorden udsled, og Nat omhyllend'
hans Fine.

Ham bidstormende Thoas Aitoleren traf med
sin Landse

Ind i hans Bryst over Vorten; hans Spyd sig
fæstet' i Lungen.

Tæt ham nærmest' sig Thoas, og trak den væl-
dige Landse

530. Derpaa ud af hans Bryst, mens han drog sit Gla-
vind, det skarpe,

Dermed midt over Maven ham hug og berevede
Livet.

Dog han ei Vaabnene tog; thi rundtom stode hans
Venner,

Theater med toppede Haar, og med vældige Spyd
udi Hænder,

535. Hvilke, hvor stor han end var, dertil hvor vældig
og ædel,

535. Trængte ham bort fra sig; tilbage han vigenbe
fødtes.

Saa i Stovet de begge udstrakte laae ved hin-
anden,

Denne en Thraker, og huin en kobberbessiermet
Epeier,

Drotter; men mange rundtom blev' dræbt' af de
andre tillige.

Ei deres Arbeid nu kunde en Mand omvan-
drende dadle,

540. Som usaaret endnu, og af skarpen Kobber ci
truffet,

Banbrede mellem dem rundt, hvis Pallas Athene
ham lebte,

Lagende ham udi Haand, bortfiernende Skubbe-
nes Bælde.

Thi af Troernes Hær, og Achaiernes, mange
paa huin Dag

Førlængs ned udi Stovet udstrakte laae ved hin-
anden.

